

med arbejdet med finansloven for 2001. Det er den ene kalendermæssige forstyrrelse.

Den anden kalendermæssige forstyrrelse: Det er, som om forslagsstillerne tror, at valget til Folketinget allerede er udskrevet, selv om der jo næsten er 1 år, til vi skal have det efter valgloven. Derfor kan det virke lidt overraskende, at man nu starter med valgkampplignende forslag.

Der er to hovedelementer i dette forslag, dels et ønske om, at Folketinget skal have mere direkte indflydelse på anvendelsen af midlerne, dels et ønske om at reducere bevillingerne til at støtte projekter i Miljø- og Energiministeriet.

Men i øvrigt er det overhovedet ikke specificeret: Hvad er det for penge, hvad er det for ting, man vil reducere? Man vil skære ned, man vil bringe til ophør, men hvad det er, man vil bringe til ophør, og i hvilket omfang man vil gøre det, har man ikke ulejligt sig med at fortælle. Det kunne tænkes, at det er et lille forspil til nogle måske vanskelige overvejelser i de tre store borgerlige partier inden næste års finanslov; men hvorfor skal Folketinget inddrages i den formentlig smertefulde og bestemt ikke opløftende proces? Det kan man spørge sig selv om.

Forslagsstillerne fremstiller situationen sådan, at Folketinget ikke har nogen indflydelse på, hvordan tilskudsmidler på miljø- og energiområdet bliver anvendt. Det er heldigvis langtfra tilfældet. Folketinget fastlægger årligt på finansloven og Bevillingsnævnet på hovedkontoniveau, og alene inden for Miljø- og Energiministeriets område er der over 70 forskellige hovedkonti.

Langt de fleste tilskudsordninger i Miljø- og Energiministeriet bygger på en lov, som er vedtaget i Folketinget og indeholder nærmere regler for anvendelsen af midlerne. Store projekter på naturforvaltningsområdet og miljøbistandsområdet skal forelægges for Finansudvalget, inden de iværksættes, og Rigsrevisionen gennemgår regelmæssigt de forskellige tilskudsordninger under Miljø- og Energiministeriet. Senest er bl.a. Den Grønne Fond blevet gennemgået, uden at det gav Rigsrevisionen anledning til at komme med bemærkninger til Den Grønne Fond.

Forslagsstillerne giver udtryk for, at bevillingsniveauet på tilskudsordningerne inden for Miljø- og Energiministeriet er for højt. Jamen vær dog ærlige og sig, hvad det er, man ikke kan lide, og hvad det er, vi gør for meget ved. Er det den produktorienterede miljøpolitik? Er det bistand til Central- og Østeuropa, som vi i dag fej-

rer 10-året for, som er det mest fremgangsrige og perspektivrige, kongeriget har lavet, og som i øvrigt blev startet under den tidligere regering, og som har ført til 1.200 for næsten alles vedkommende vellykkede projekter? Er det dét? Er det Den Grønne Fond? Hvad er man imod?

Jeg er bestemt ikke enig i de tre borgerlige partiers valgoplæg på dette område, for de forskellige tilskudsordninger har til formål at understøtte Danmarks miljø- og energipolitik. En væsentlig reduktion af midlerne vil svække mulighederne for at nå vore målsætninger på de områder, og det er vi selvfølgelig imod. Ligesom den øvrige befolkning er vi ikke tilhængere af at svække profilen på miljøområdet. Vi er tilhængere af at styrke den, men hvis de tre store borgerlige partiers alternativ til den nuværende regering er en svækket miljø- og energipolitik, er det selvfølgelig et godt forslag.

Hvis det er en mindre indsats for naturen og en mindre indsats for miljøet, man er optaget af, og hvis man ønsker mindre internationalt engagement, mindre samarbejde med den private sektor og mindre samarbejde om forsknings- og udviklingsområder, kan man i forbindelse med finansloven stille konkrete forslag, hvor man velunderbygget, konto for konto, understreger, hvad det er, man vil skære ned på, og hvor det er, man mener, at vi i Danmark gør for meget for det miljømæssige område. Det er dét, man skal gøre.

I 2001 administrerer Miljø- og Energiministeriet en samlet tilskudsramme på 3 mia. kr. Heraf anvendes knap 1 mia. kr. til løvbundne tilskud, f.eks. elproduktionstilskuddet samt tilskud til dækning af CO₂-afgift i visse virksomheder. 1,2 mia. kr. anvendes til international bistand, og de resterende 1,1 mia. kr. anvendes til de forskellige miljø- og energipolitiske tilskudsordninger i Danmark.

Der er ikke – sådan som forslagsstillerne hævder, helt i strid med kendsgerningerne og sandheden – noget generelt afløbsproblem for tilskudsordningerne i Miljø- og Energiministeriet. Der er for to konkrete ordninger, nemlig energibesparelser i erhvervsvirksomheder og vådområder i forbindelse med Vandmiljøplan II, afløbsproblemer i 2000. Men vi sidder jo og forhandler om vandmiljøplanen i øjeblikket og er enige om, hvordan vi skal bruge pengene, så det kan ikke være på det område. Tværtimod har i hvert fald to af de tre store borgerlige partier været af den opfattelse, at der skulle sættes endnu flere penge af end dem, der sættes af på nu-